

Паранько М.Б.

студент,

*Інститут підприємництва та перспективних технологій
Національного університету «Львівська політехніка»*

БАЗОВІ ЗАСАДИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ ПОЛОЖЕНЬ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ ДО УМОВ ЗАСТОСУВАННЯ СПРОЩЕНОЇ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ, ОБЛІКУ ТА ЗВІТНОСТІ

Одним із важливих питань організації бухгалтерського обліку на підприємстві є формування його облікової політики. Успішне функціонування будь-якого підприємства, в тому числі і малого, передбачає формування та прийняття на тривалу перспективу чіткої облікової політики. Цю категорію можна позиціонувати як сукупність принципів, методів і процедур, які використовує підприємство для складання і подання фінансової звітності [1].

Вагомий внесок у розвиток теоретичних і практичних аспектів формування облікової політики підприємств зробили вітчизняні вчені-економісти, зокрема: Ф. Бутинець, С. Голов, Г. Давидов, П. Житний, В. Завгородній, В. Ковальов, В. Олійничук, М. Пушкар, В. Сопко, Я. Соколов, Т. Кучуренко та ін. [5].

Аналізуючи останні публікації бачимо, що висвітленими є питання, пов'язані із створенням та змістовним наповненням Наказу про облікову політику. Проте, все ще невирішеним залишається те, що в більшості випадків, підприємство, особливо сфери малого бізнесу, підходить несумлінно до формування облікової політики. На практиці ведення бухгалтерського обліку на підприємствах малого бізнесу зазвичай здійснюється власником підприємства, який не має відповідної освіти у сфері обліку, відповідно, все частіше це стає причиною формального підходу до її формування, що зумовлює низьку ефективність облікової політики або ж взагалі її відсутність.

Аналізуючи специфіку формування облікової політики суб'єктів малого підприємництва для вирішення вищенаведених проблем необхідно врахувати, що до цієї категорії включаються як фізичні, так і юридичні особи.

Фізичні особи – підприємці – платники єдиного податку не зобов'язані вести бухгалтерський облік як такий, а відповідно і формувати облікову політику. Тому як об'єкт подальших досліджень доцільно буде виділити юридичних осіб на спрощеній системі та фізичних осіб, які ведуть бухгалтерський облік з власної ініціативи та потреб [1].

Спрощена система оподаткування, обліку та звітності – особливий механізм справляння податків і зборів, що встановлює заміну сплати окремих податків і зборів на сплату єдиного податку з одночасним веденням спрощеного обліку та звітності.

Сам факт зміни системи оподаткування на підприємстві не знаходить відображення в обліковій політиці, проте вибір спрощеної системи має ряд особливостей, що впливає на процес її формування, а саме: можливість застосовувати спрощений План рахунків, подавати спрощену звітність, застосовувати лише 8 клас рахунків для обліку витрат та ін. [2; 3].

Незважаючи на те, що облік на невеликих підприємствах є спрощеним, формування облікової політики на таких підприємствах є не менш важливим в процесі здійснення господарської діяльності, ніж на великих. Це пов'язано з тим, що такі суб'єкти складають та подають спрощену фінансову звітність у вигляді Фінансового звіту суб'єкта малого підприємництва, який складається лише з форми № 1 та 2, відповідно не складають Примітки до фінансової звітності. Тому окремий документ стосовно облікової політики вони обов'язково повинні мати [4].

При формуванні облікової політики суб'єкти малого підприємництва повинні враховувати такі фактори: розмір підприємства та кількість працюючих, щоб довести необхідність створення бухгалтерської служби на підприємстві або обмежитися лише посадою бухгалтера; вид діяльності; вибір плану рахунків (загальний або спрощений); обрані форми первинних документів та документообіг; вибір форми бухгалтерського обліку (журнально-ордерна, спрощена, автоматизована та ін.).

Також слід врахувати, що на малих підприємствах акцент переноситься на внутрішнє використання облікової інформації. Відповідно саме на внутрішніх користувачів повинна бути зорієнтована система бухгалтерського обліку малого підприємства, яка повинна забезпечувати: швидку підготовку фінансової звітності; достатній рівень точності суттєвої інформації; обробку облікової інформації з мінімальними витратами.

Отже, аналіз фактичних даних показав, що обрана малими підприємствами облікова політика повинна не тільки встановлювати нечітко сформовані на нормативному рівні елементи облікового процесу, але й, що не менш важливо, допомогти керівництву малого підприємства приймати найефективніші управлінські рішення, що призведе до покращення економічних результатів діяльності підприємства та досягнення поставлених цілей.

У зв'язку з цим актуальним вирішенням ситуації, що складається на малих підприємствах, а саме формальний підхід до формування облікової політики та ведення бухгалтерського обліку не кваліфікованими власниками підприємства, є звернення до нового виду послуг – бухгалтерського аутсорсингу, сутність якого полягає в передачі функцій розроблення, технічної підтримки, обслуговування, адміністрування тощо професіоналам, які спеціалізуються на тій чи іншій бізнес-функції. Завдання аутсорсингової фірми в цьому випадку полягає у постановці обліку на підприємстві, розробленні документообігу, узагальненні інформації та складанні звітності в установлені строки. В сучасних умовах доцільною є саме така організація бухгалтерського обліку на підприємствах малого бізнесу.

Підсумовуючи, слід сказати, що облікова політика на підприємстві має важливе значення, тому що саме вона висвітлює методи обліку всіх активів, зобов'язань та капіталу суб'єктів малого бізнесу, регламентує визнання доходів та витрат підприємства, а також визначення фінансового результату діяльності підприємства.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.1999 р. № 996-XIV (із змінами і доповненнями).

2. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій від 30.11.1999 № 291.

3. Методичні рекомендації щодо облікової політики підприємства: Наказ Міністерства фінансів України 27 червня 2013 р. № 635 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/>

4. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 25 «Фінансовий звіт суб'єкта малого підприємництва», викладений у новій редакції Наказом Мінфіну України від 24.01.2011 р. № 25 [Електронний режим] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/>

5. Облікова політика: навчальний посібник / за ред. Г. М. Давидова. – К.: Знання, 2010. – 479 с.

Рубель С.О.

студентка,

Науковий керівник: Тивончук О.І.

кандидат економічних наук, доцент,

Національний університет «Львівська політехніка»

КЛАСИФІКАЦІЯ ВНУТРІШНІХ РОЗРАХУНКОВИХ ВЗАЄМОВІДНОСИН

В сучасних умовах господарювання для досягнення цілей власників капіталу, зокрема за рахунок об'єднання фінансових, виробничих, технічних та управлінських функцій, утворюються асоціації, корпорації, консорціуми, концерни, інші об'єднання підприємств, передбачені ст. 120 Господарського кодексу України [1].

Створення груп та об'єднань взаємопов'язаних суб'єктів господарювання закономірно спричинює появу додаткових розрахунків між ними. Ці розрахунки відносяться до однієї з найменш досліджених ділянок облікових процедур.

Аналіз наукових праць В.М. Костюченка, О.В. Амеліної, М.Р. Лучка, Я.В. Соколова, Н.В. Гойло, Н.О. Литвиненко та інших [2; 3; 4] дозволяє визначити, що вчені виділяють різні види внутрішніх розрахунків, а їх особливості залежать від структури та виду установ або суб'єктів господарювання, в яких вони здійснюються. Зокрема, виділяють такі структурні складові внутрішніх розрахунків: внутрішньогосподарські розрахунки; внутрішньогрупові розрахунки; внутрішньовідомчі розрахунки; внутрішньосистемні розрахунки.

Внутрішньогосподарські розрахунки – це розрахунки, що здійснюються в межах однієї економічної одиниці, яка є однією юридичною особою між внутрішніми підрозділами (цехами, дільницями), або відокремленими структурними підрозділами такими як філії, представництва.

Внутрішньогрупові розрахунки – це розрахунки, що здійснюються між материнським та дочірніми підприємствами або між дочірніми підприємствами однієї групи, що є однією економічною одиницею [3, с. 70].

Внутрішньогрупові розрахунки є результатом здійснення внутрішньогрупових операцій. Саме ж поняття внутрішньогрупових операцій